

Mama, mag ik afspreken?

Miranda Aerts

Mama, mag ik afspreken?

Auteur: Miranda Aerts
Omslagontwerp: M-tint, Etten-Leur
Auteursfoto: Nicole Maas

ISBN 9789402121889
ISBN 9789402144994 (e-book)
© Miranda Aerts

Copyrights citaat gedicht (gedeelte van het origineel) pagina 72:
© Nicholas Evans – The Smoke Jumper 2001 (Delacorte Press)
© Nederlandse vertaling De Rookspringer 2001, De Boekerij,
Amsterdam

family is the greatest gift of life

Esther, deze is voor jou

Proloog

Het was stil, doodstil in de serre. De grijze eikenhouten vloer lag bezaaid met duplo blokjes, dinosaurussen en Cars autootjes. Hier en daar dook een schaalmodelauto op, zoals de kleine uitvoering van de gele Lamborghini, die tot voor kort op de oprit van de Gooische villa had gestaan. De zon scheen nog altijd ongehinderd binnen door de openstaande tuindeuren, de gordijnen bewogen zacht in de wind.

Er was niets meer over van de vrolijkheid en de uitgelaten sfeer van die woensdagmiddag. In dit huis, binnen dit gezin kende het begrip oorlogje voeren diverse scenario's. Bij de uitvoering van die dag had het script een absoluut dieptepunt bereikt.

Deel 1

6 jaar eerder

Merel

Er klonk een fluitsignaal over het sportveld. Merel hield een hand boven haar ogen tegen het felle zonlicht. Het was de zoveelste achtereenvolgende hete dag deze vakantie.

De campingeigenaar was blij met de hitte, want de verkoop in de ijssalon was al lang niet meer zo hoog geweest.

Merel en de andere collega's van het recreatieteam zouden daarentegen best een dagje afkoeling of een flinke regenbui kunnen waarderen.

Sportwedstrijden zoals die van vanmiddag waren normaal gesproken activiteiten waar de kinderen op de camping met groot enthousiasme aan deelnamen. Maar de afgelopen dagen was de opkomst teruggelopen en zelfs de gratis ranja en waterijsjes konden daar geen verandering in brengen. Het zwembad was zonder twijfel de best bezochte plek van de camping.

Merel snakte ook wel naar een frisse duik, ze nam zich voor om morgen op haar vrije dag naar het strand te gaan. Haar vriendin was er vast wel voor te porren om mee te gaan.

‘Goed idee,’ zei Emma. Ze zaten samen te lunchen aan de picknicktafel voor één van de houten chalets. Er waren collega’s van het recreatieteam die in de chalets bleven slapen tijdens hun vakantiebaan. Merel en Emma fietsten elke dag de paar kilometer van huis naar de camping en terug. Ze volgden dezelfde studie en hadden dezelfde vakantiebaan, en zelfs dan was de tijd dat ze elkaar bijna dagelijks zagen vaak nog te kort.

Er schoven nog wat collega’s bij hen aan om te eten en al gauw gingen de grapjes en anekdotes over de tafel heen en weer. Verschillenden van hen werkten hier al jaren achter elkaar, waaronder Merel en Emma. Omdat ook een deel van de campinggasten terugkerende bezoekers waren, heerste er op de camping een vertrouwde sfeer van gezelligheid.

Het zeewater was heerlijk. Het strand was overladen maar dat maakte Merel niets uit. Ze liep met Emma terug naar hun spullen en was blij dat ze haar teenslippers bij de rand van het water had neergezet. Zelfs na een koele duik in zee waren haar voeten in een mum van tijd verschroeid door het hete zand. Ze droogde zich niet af, maar liet zich op haar handdoek zakken en nam een flesje water uit haar rugzak.

‘Zo zalig dit, dit hebben we wel verdiend,’ lachte Merel.

‘Echt wel,’ zei Emma. ‘Hé, heb jij nog leuke gasten gespot?’

‘Ik ga eerst mijn zonnebril opzetten, want het enige wat me tot nu toe verblindt, is de zon. Oh ja en waar is mijn lippenstift, want we moeten dan maar op alles voorbereid zijn, toch?’

‘Heb je op de camping trouwens die twee knappe kerels gezien? Ik denk dat het Duitsers zijn.’ Emma had een soort scanner wat leuke mannen betrof.

‘Hm, ik weet niet over wie je het hebt,’ zei Merel en ze draaide zich op haar buik. ‘Wil je mijn rug even insmeren?’